

Štev. 3.

V Ljubljani, marec 1924.

Letnik XXV.

Kosovo polje.

(1389)

Oj, ti polje, Kosovo ti polje,
kaj v cvetovih mi žariš rdečih,
kakor bi te krvca porosila,
porosila, v rožah se strdila?

Vzdiše polje, Kosovo mi polje,
iz globine glas tožec prihaja:
„Name padla črna je nesreča!
Miloš Obilič je dal življenje,
knezu Lazarju so vzeli glavo,
majka Jugovića je sokole,
svoje je sinove žrtvovala.
Nepregledna vrsta je junakov,
ki so vame legli v smrtno spanje.
Našo zemljo — sveto očetnjavo —
robstvu v plen je dušman si osvojil,
našo je ugrabil nam svobodo,
križu blesk zastri so mrakovi.
Slepi guslar peva žalne pesmi
o uničeni domovja slavi,
ranjena odpevajo mu srca,
ki jih stiska bolečine groza,
v dušah zevajo globoke rane,
v ranah nade neme pokopane ...“

Oj, ti polje, Kosovo ti polje,
strašna je povest cvetov krvavih!
Naj li v veke gluha noč te krije,
nikdar več ti beli dan ne sije?

Mrtva srca, ki jih zemlja krije,
srca se junakov oglasijo:
„Ne zdihujte, bratje, ne tožite!
Kar je bilo, moralo je priti,
da zbudi, utrdi se spoznanje,
kaj je robstvo in kaj je svoboda!
Naj srcé se s srcem zvesto druží,
ena naj napaja vas ljubezen,
to ljubezen je do očetnjave!
Ako mi smo zanjo krvaveli,
živi borci se vojujte zanjo
in ponosni zanjo se žrtvujte!
Kdor ne ljubi domovine svoje,
naj izdajico peklò pogoltne!
Kadar narod ves k osveti vstane,
sam si zopet pribori svobodo —
takrat bomo mi pokojno spali,
domovina si izleči rano,
polje Kosovo bo maščevano!“

E. Gangl.